

- Jeg føler at vi er en familie

30 |

Fredag 24. september 2021 | Adresseavisen

KULTUR

Børge Sved

 Leder Kultur
 borge.sved@adresseavisen.no

- Vi er så avhengige av hverandre, sier Russel Kimana og Alix L'earorio - begge mangeårige utøvere i Fargespill.
 Foto: MORTEN ANTONSEN

- Jeg føler at vi er en familie

- Det var gjennom Fargespill jeg begynte å snakke og kommunisere på norsk, sier Russel Kimana (16). Han er å finne på scenen under forestillingen i Olavshallen under Trondheim Kammermusikkfestival på lørdag.

»Trondheim Fargespill

- Egentlig trodde jeg Fargespill var sånn kunst-opplegg, hvor man malte farger og sånn. Jeg kom for å tegne, jeg. Og så fikk jeg sjokk, sier Russel Kimana (16). Han er en av de 85 scenekunstnerne som utgjør det tiende Fargespill som skal foregå i Olavshallen under Trondheim Kammermusikkfestival på lørdag.

- Plutselig var det sånn at jeg måtte danse og synge. Og jeg sluttet nesten, forteller han.

Men så var det også der han fikk mange nye venner. Det ble et sted å møtes og gjøre noe sammen. Han kom fra Nairobi i Kenya til Trondheim i 2014, og gikk på Ila skole som mottakslev. Så fikk han høre om Fargespill.

- Var ikke kunstnerisk

- Jeg var ikke kunstnerisk i det hele tatt, men nå danser jeg og er sirkus-artist. Det har jeg lært gjennom Fargespill, sier Alix L'earorio (24).

L'earorio har vært med helt siden starten i 2011. Hun er fransk og italiensk - vokst opp i

Paris, men kom til Trondheim og Rosenborg skole, som er en av skolene Fargespill samarbeider med. Selv gikk hun i en vanlig klasse, men vennene hennes gikk i en mottaksklasse for utenlandske barn, og spurte henne om hun ville bli med. Og der startet det.

- Jeg var helt ny og kjente ingen, unntatt de jeg gikk i klasse med. Fargespill skaper en følelse det er vanskelig å forklare, sier hun.

- Jeg føler at vi er en familie, spesielt når vi har gått gjennom hele prosessen fram til forestilling. At vi har gjort det sam-

men. Det er en veldig fin opplevelse, sier Kimana.

- Vi bare fant hverandre

- Vi bare fant hverandre, fordi det vi har til felles er at vi alle kommer fra andre land, så alle sammen er i samme situasjon. Derfor kan vi relatere til hverandres opplevelser, forteller Alix L'earorio og ser mot åtte år yngre Russel, som sitter rett ved siden av henne.

- Han er som lillebroren min.

- Hva er deres inntrykk av Trondheims kulturliv?

- Det finnes mange forskjell-

lige tilbud i Trondheim, sier L'earorio.

Begge to har gått på kulturskolen. Kimana lærte å spille bass der i tre år. L'earorio gikk på sirkusutdanning.

- Sirkus for min del er en blanding av teater og dans, som uttrykkes på en annen måte. Jeg lærte mest luftakrobatikk, som jeg utøver på Fargespill.

Hun peker på noen oransje «tissues» som hun skal henge og slenge i under forestillingen. På sirkus-utdanningen kan man lære alt fra akrobatikk til balanse, sjonglering og parkour.

Kimana synger og danser under forestillingen - også solo.

- Når man endelig får det til og får fremført det foran mange mennesker, oppnår man en mestringsfølelse, sier han.

Men så er forestillingen over og stjernene må tilbake til skolebenken og vanlige liv.

- Det er samme følelse som når man har vært på sommerferie og må tilbake til dagliglivet.

Bispehaugen, Rosenborg, Ila, Huseby og Katten

De får begge fri fra både skole og studier for å øve intenst. Nå har de øvd i to år til denne forestillingen, i og med at foråret ble avlyst som følge av covid-19. Elever fra Bispehaugen, Rosenborg, Ila,

Mer å lese

Du finner oss også på adressa.no/kultur

I Fargespill er det blitt sunget på språk som indisk, fransk, swahili, italiensk, norsk, somali, arabisk, polsk og russisk – til sammen over 50 språk. I år er det tiårsjubileum, som feires i Olavshallen lørdag.

Med entusiasme og energi går barn og unge fra hele verden på scenen, med musikk og dans fra sine hjemland i møte med den norske kulturarven.

Tine Thing Helseth imponerte vår anmelder i Nidarosdomen. Foto: KRISTIAN WANVIK/TRONDHEIM KAMMERMUSIKKFESTIVAL

Smeltet trompet

Trompetist Tine Thing Helseth gjorde en spektakulær entre på åpningen av Trondheim kammermusikkfestival 2021 i Nidarosdomen.

Musikk

Åpningskonsert Trondheim Kammermusikkfestival

Artister: Tine Thing Helseth, trompet
Magne Draagen, kirkeorgel
Trondheim Vokalensemble
TrondheimSolistene
Sted: Nidarosdomen

Huseby og Kattem er med i år. Duoen snakker om inntrykket deres av nordmenn og trøndere da de kom hit.

– De som jobber med oss er veldig utadventde. Ellers er nordmenn sånne som må kjenne deg for å prate med deg, sier L'earorio.

– Men det gjør man i Paris?

– I alle fall på bussen, så sier man adjo og vinker til bussjåføren uansett hvor langt bak i bussen man er når man skal av. Og så må man takke for mye. Mens her i Trøndelag trenger man hverken vinke eller takke. Jeg brukte lang tid på å lære å si «vær så snill», men så viste det seg at ingen sa det her, sier L'earorio, og ler.

Nå har hun nådd «aldersgrensa på scenen» for Fargespill, men hun har tenkt å fortsette til hun blir gammel med andre ting under forestillingen. Hun vil fortsette som regissør og lærer – hun er også assisterende nå. Og målet er å leve av det.

– Avhengig av hverandre

– Jeg er avhengig av det. Vi er avhengige av hverandre, sier hun.

– Jeg kommer i alle fall til å holde på til jeg er ferdig med videregående skole, sier Kimana. Nå går han studiespesialisering og han vet ikke om han kommer til å bruke ferdighetene fra

Fargespill videre. Han tenker heller å bli dataingeniør.

– Fargespill er ikke noe du må bruke senere i livet, men noe du har fått inne i deg, forklarer L'earorio. – Du får bruk for det underbevisst uansett. Hele gruppa er like viktige, elever som lærere. Vi lærer alle sammen av hverandre, sier hun.

Begge synes det har vært lettere å jobbe med skole også etter at de ble med i Fargespill. – Det var her jeg begynte å snakke og kommunisere på norsk, sier Kimana.

– Selv om vi ikke kan språket, så synger vi jo det fortsatt, forteller L'earorio.

I Fargespill er det blitt sunget på språk som indisk, fransk, swahili, italiensk, norsk, somali, arabisk, polsk og russisk – til sammen over 50 språk. Og inkluderer elever fra femte klasse og voksne opp til L'earorios alder.

– Selve forestillingen er bare en unnskyldning for å få holde på med prosessen sammen. Målet er at hver eneste skal kjenne seg som en ressurs som behøves, avslutter L'earorio.

Fargespill er en del av Trondheim Kammermusikkfestival – og har forestillinger klokken 15 og 18 på lørdag i Olavshallen.

KARI KRISTENSEN
kari.kristensen@adressavisen.no

Helseth er en norsk trompetist av internasjonalt format og professor ved Norges musikkhøgskole. Som en futuristisk brud i blinkende hvitt smeltet hun sammen med sitt instrument.

Lydlandskapet brytes ikke av pusten, det er som om hun og blåseinstrumentet blir ett, og valg av drakt forsterker det hele. Sammen med teamet i Domen utnyttet det nye lysanlegget til det fulle slik at *Brudemarsj fra Østerdalen* løfter taket.

Publikum sitter i mørke, mens domkantor Magne Draagen på kirkeorgel og Helseth skaper et omfavnende rom. Tonene renner ut av trompeten mens orgelpipene omslutter oss i denne sjeldent vakre duetten. Folketonene kjennes som en lydlig klem, og varaordfører Mona Berger understreker nettopp verdien av slike analoge møter mellom menneske og musiker i sin engasjerte åpningstale.

Motet ble trygt så vi kunne åpne opp for en helt annen sjanger, og

«Buene danser, varsomt seigt og forsiktig vevende, nølende over hver streng.»

denne kontrasten i programmering fungerte svært godt. Årets festivalkomponist, Caroline Shaw, krever nemlig et skjerpet publikum. Eller kanskje er det hun som skjerper oss?

Shaw fikk Pulitzer-prisen som den yngste noensinne for vokalverket *Partita for 8 voices* i 2013, men hun har også produsert musikk for rap-artistene Kanye West og Nas. På tross av at innreisestruksjoner hindret komponisten i å delta fysisk var Trondheimsolistene og Trondheim Vokalensemble fantastisk skjerpet til fingertupper og tungespisser! Fremragende fremføring fra både orkester og vokalensemble.

Det første verket av Shaw vi fikk høre var *Entr'acte* fra 2011. TrondheimSolistene ga oss et portrett av oss selv i og etter covid. Kan man, tør jeg? Ja jeg tør, nei, jeg kan ikke, tør ikke – vi jages frem og tilbake mellom frykt og tiltak. Buene danser, varsomt seigt og forsiktig vevende, nølende over hver streng. Shaw har skrevet et verk som tidvis er så lavmælt at man kan høre publikum kremte i takt med strengenes krimpling. Det er som om man tidvis skal gi seg i kast og nesten starter, men så holder igjen. Igjen og igjen.

Entr'acte ble skrevet etter at Shaw hadde hørt Haydns Op. 77 Nr. 2, og jeg skulle så gjerne ha

hørt dette verket istedenfor Mendelssohns strykesymfoni nr. 10 i h-moll. En åpningskonsert kan gjerne ha litt bredde, og løfte fram nye verk sammen med mer kjent materiale, men jeg stiller meg spørrende til dette valget. Kanskje hadde jeg satt mer pris på å høre Mendelssohns symfoni om den hadde kommet for festivalkomponistens fenomenale verk? Hvorfor velger man å presentere akkurat disse musikkstykkene i en konsert? I sammensetning av ulike komponister savner jeg ofte en tematisk eller musikalsk forbindelse mellom valgene som er gjort.

Programmet startet med en gjenkjennelig sjanger, men ukjent brudemarsj, og fortsetter med en modig komponist som fanget oss her vi sitter. Portretterte de med maske og de uten. De som tør og de som holder igjen. Å leve livet eller bare nærme seg det. En stadig veksling mellom et mer klassisk uttrykk og et eksperimentelt gnagende et som opploser seg helt. Denne åpningskonserten ga så mye mer enn det som kan fanges med et format på tretusen tegn. Ikke bare brudemarsj og varnende nordiske folketonen, men det Pulitzervinnende *Partita for 8 voices* med Trondheim Vokalensemble gir et sterkt behov for å reise seg i stående applaus. For en kraft, for en fest!

Anmeldt av MARIA VEIE SANDVIK